

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

1883

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΟΝ ΑΡΙΘ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΒΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Επι της Λεωφόρου Πανεπιστημίου, 89.

1883

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΕΤ'

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι, πρ. 12, τὸ ἑξ ἄλλοδαπῇ πρ. 20. - Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ Ἰανουαρίου 1888. Ἔτος καὶ εἰς ἐτήσια: - Γραφεῖον Διεύθ.: Ἐπὶ τῆς ἑως. Παιτιστηρίου 39. 25 Δεκεμβρίου 1888

ΓΑΜΟΣ ὙΨΗΛΗΣ ΠΕΡΙΩΠΗΣ

Σημειώσεις ἐκ τοῦ ἡμερολογίου νεάνιδος.

Συντάξας καὶ ἐκδότης Ἰδὲ σελ. 803.

27 Νοεμβρίου.

Ἡ μητέρα λοιπὸν τρέχει εἰς τῆς κυρίας Μερπερὲ καὶ ἰδοὺ τί μαθηάνει!

Οἱ δύο Μαρτέλ-Σιμιώζ, ὁ μεγαλύτερος, ὁ Ἄδριανός — ὁ ἰδικός μου — καὶ ὁ ἄλλος ὁ Παῦλος, ὁ στρατιώτης, ἔχασαν πρὸ δέκα ἐτῶν τὴν μάμμη των, μίαν πολὺ καλὴν γραίαν, πλουσιωτάτην, ἀλλὰ παράξενην, ἡ ὁποία μίαν σκέψιν εἶχε μόνον: πῶς νὰ διατηρήσῃ τὸ ὄνομα τῆς γενεᾶς τῆς. Ἐνόμιζε πῶς θὰ ἔλθῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου ἅμα λείψουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς οἱ Μαρτέλ-Σιμιώζ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο διόλου κουτὴ ἔβαλε μέσα εἰς τὴν διαθήκην τῆς καὶ ἓν ἄρθρον ἐξυπνότατον. Δηλαδή ἐκτὸς τῆς ἄλλης περιουσίας τῆς, τὴν ὅποιαν ἐληροδότησεν εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς ἀφῆκε καὶ ἓν ἑκατομμύριον ἀκόμη... Τὸ ἑκατομμύριον αὐτὸ μὲ τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐπιτόκιά του ὤρισε νὰ τὸ κληρονομήσῃ ὁ ἔγγονός τῆς Ἄδριανός ἂν νυμφευθῇ εἰκοσιπέντε χρόνων. Ἄν ὄχι, τότε τὸ ἑκατομμύριον θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἄλλον τῆς ἔγγονον, τὸν Παῦλον, μὲ τὴν ἰδίαν συμφωνίαν πάλιν. Ἄλλ' ἂν καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ Ἄδριανός καὶ ὁ Παῦλος βάλουν πείσμα νὰ μείνουν ἀνυπανδρῶν, τὸ ἑκατομμύριον μὲ τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐπιτόκιά του θὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Τὸ ἑκατομμύριον λοιπὸν τῆς μάμμης σήμερον ἔφθασεν εἰς τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 1,500,000 φράγκων· ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἄδριανός οὔτε στιγμὴν δὲν ἐσκέφθη περὶ γάμου· ἀγαπᾷσε τὸ κυνήγι, τὰ ἄλογα, τὰς ἱπποδρομίας, καὶ δὲν ἐννοοῦσε κατ' οὐδένα λόγον νὰ χάσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν του. «Δὲν νυμφεύμαι νὰ ἐμβῶ. σὲ βάσανα, ἔλεγεν, ἔχω 180,000 φράγ. εἰσόδημα, αὐτὸ μοῦ φθάνει. «Μ' αὐταῖς ταῖς χιλιάδαῖς καὶ μὲ ὀλίγην τάξιν τὰ καταφέρω μὲ χαρᾶ». Ἐβλέπε λοιπὸν μὲ ὄλην του τὴν ἀταραξίαν νὰ πλησιάζῃ ἡ 10 Ἰανουαρίου, δηλαδή ἡ ἡμέρα πού θὰ κλείσῃ τὰ εἰκοσιπέντε· ἀλλ' ἐλυγάρωνε χωρὶς τὰς περιστάσεις.

Ἢ: τὸ τέλος τοῦ περασμένου ἔτους, μία με-

γάλη μανία διὰ χρηματιστικὰς ἐπιχειρήσεις, εἶχε πιάσει τὴν τάξιν μας... Ὁ Ἄδριανός ἐμπλέξε καὶ αὐτός ὄχι τόσο ἀπὸ κερδοσκοπίαν καὶ ἀπληστίαν ὅσον ἀπὸ ἓν εἶδος ἱπποτικοῦ αἰσθήματος. Ἡθέλησε νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ αὐτός τὰς Τραπεζὰς πού ἔκαμαν καλοὺς ὑπολογισμούς.

Ὁ καυμένος! ἐπιάσθηκεν εἰς τὴν παγίδα, καὶ ὄχι διὰ μικρὸν πρᾶγμα, ἀλλὰ δι' 1,400,000 φρ. Τοῦ ἔμενον πλέον 120,000 μόνον εἰσόδημα, καὶ ἤρχισε νὰ τὰ φέρῃ στενά. Ἐν τούτοις ἔδειξε θάρρος. ἤρχισε νὰ ζῆ οικονομικώτερα, ἐπώλησε τὰ ἄλογά του, ἀπέλυσε τοὺς ὑπῆρτας του.

Ἡ ἀπόφασίς του ἔμενον ἡ ἰδία πάντοτε: νὰ μὴ νυμφευθῇ. Ἄλλ' εἶνε ἓνας μῆνας τώρα ὅπου οἱ φίλοι του τοῦ ἔβγαλαν ὅσα εἰμποροῦσαν τοῦ εἶπαν ὅτι εἶνε παράλογον πρᾶγμα ν' ἀφήσῃ νὰ τοῦ φύγουν αὐτὰ τὰ 1,500,000. Διὰ νὰ τὰ βάλῃ αὐτὰ εἰς τὸ χέρι δὲν ἦτο ἀνάγκη τίποτε ἄλλο νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ πῶρῃ μίαν εὐμορφὴν κόρην μὲ μεγάλην προικα καὶ ἔτσι ἡ δυσαρρέσκεια διὰ τὸν γάμον εἰμποροῦσεν ἀξιόλογα νὰ μεταβληθῇ εἰς εὐχαρίστησιν.

Τοῦ ἐγύρισαν τὰ μυαλὰ καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὴν ἐξαδέλφην του, τὴν κυρίαν δὲ Ρισμὲν, νὰ τοῦ εὗρῃ μίαν κατὰλληλον νύμφην. Αὐτὴ, ἐζήτησε καὶ τοῦ ἤρε. . . τὸ σιγᾶντρο ἐκεῖνο, τὴν Αἰκατερίνην τοῦ Πουίμαρὲν, ἡ ὁποία εἶνε φρικτὰ πλουσία ἀλλὰ καὶ φρικτὰ λιγνή... Ἐββαλε ταῖς φωναῖς ἀμέσως: Εἶνε παρὰ πολὺ ἰσχνὴ καὶ παρὰ πολὺ ἀνοστή ἐπάνω εἰς τ' ἄλογον! Ἀφοῦ πλέον μετὰ τόσα συγκατένευσε νὰ ὑπανδρευθῇ, ἐννοοῦσε τοῦλάχιστον ἡ γυναῖκά του νὰ φαίνεται εὐμορφὴ ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς ἐπροχωροῦσε. Τὸν εἶχαν σφίξει, τοῦ εἶχαν στήσαι πολιορκίαν. Εἰς τὴν ἀρχὴν εἶχεν εἶπει ὄχι... ἔπειτα δὲν ἔλεγε πλέον οὔτε ναι οὔτε ὄχι... Θὰ κατανοῦσε νὰ εἶπῃ ναι ἐπὶ τέλους... ὅταν ἐφθασεν ἡ μεγάλη, ἡ δραματικὴ, ἡ ἀποφασιστικὴ ἡμέρα τῆς 24 Νοεμβρίου.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀντὶ νὰ ἐβγῶ ἱππασίαν τὰ ἀπομεσήμερον ὅπως συνειθίζω, ἐπρόκειτό νὰ ἐβγῶ τὸ πρωὶ μὲ τὸν ἀξιόλογον κ. Κόατς, ὁ ὁποῖος μὲ νομίζει μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας του μαθητριάς, καὶ κάποτε κάποτε κάμνει τὸν γύ-

ρον του Δάσους της Βολωνίας, μαζί μου . . . Φεύγω από το σπίτι εις τας δέκα, με άμαξι μαζί με την μη Μόρτον. Σταματούμεν προς τή δεξιά, εις τήν είσοδον του Δάσους· εκεί μ' έπεριέμεινε ο κ. Κόατς. Ο Ιπποκόμος είχε φέρει εκεί τον Τριβουλέτο, ο όποιος πάντοτε δεν εινε φρόνιμος, αλλά την ήμέραν εκείνην δεν ήτο διόλου εις τή καλή του, διότι είχε σαράντα οκτώ ώρας να βγάλη την μύτη του έξω. Είχε ένδουθη βιαστικά, και ή Βιργινία με είχε μισοκτενίσει και είχε έμπήξει καμμιά δεκαριά φουρκέταις εις τή μαλλιά μου, τή όποια είχε στρήψει όπως κι' όπως σε δύο μεγάλας πλεξίδας.

Ο κ. Κόατς με τοποθετεί εις τή άλογον, όχι δίχως δυσκολίαν, διότι ο Τριβουλέτος είχε δαιμονισθή. Τή κακόν έπροχώρησεν άμα μ' ένομισεν επάνω εις τήν βράχιν του. "Ήρχισεν να τινάζεται και να στροφογυρίζη· άλλ' εγώ κάθημαι γερά εις τή άλογον και είζυρα και τās ίδιοστροφίας του Τριβουλέτου. Του δίδω να καταλάβη όπως του ήξεζε. Αλλά μέσα εις την συνομιλίαν αυτήν μαζί του νοιώθη κατι τι να κυλιεται επάνω εις τούς ώμους μου. Ήσαν αι δύο πλεξίδες μου· είχαν λυθή και με την όρμη των επέταξαν κάτω τή καπέλλον μου. Και λοιπόν να με, δίχως καπέλλον με μαλλιά ζέπλευα και κυματίζοντα εις τόν άέρα, επάνω εις τόν Τριβουλέτο, ο όποιος είχαν άγριεύσει.

Τήν ίδιαν άκριβήν στιγμήν από μίαν δενδροσταχίαν έπροέβαλεν ο Άδριανός, ο κύριος του Μαρτέλ - Σιμιώζ. Σταματού, έθαμβός, εις σβαστήν άπόστασιν και όσο να είπης δύο, τόν πιάνουν άλληλοδιαδόχως τρεις περίοδοι θαυμασμού.

Ο πρώτος θαυμασμός ήτο δια τήν άμαξίονα: "Αχ! τί άμορφα πού ίππεύει!"

Ο δεύτερος δια τή μαλλιά μου: "Και τί μαλλιά πού σου έχει!"

Ο τρίτος δια τή πρόσωπόν μου: "Και τί πλάσμα πού σου εινε!"

Εν τούτοις ο Τριβουλέτος ήρχισε να καταπαύνεται, να ήσυχάζη. Ο Ιπποκόμος μόλις και μετά βίας κατώρθωσε να εύρη μέσα εις τήν άμμον πέντ' έξ φουρκέταις σκόρπιας· κι' εγώ όσον εμπόρεσα πλέον έβαλα όλίγην τάξιν εις τή μαλλιά μου και έδεσα σφικτά τήν κεφαλήν μου, με τόν πέπλον μου, ο όποιος είχε στρηφθή τριγύρω εις τή επαναστατήσαντα μαλλιά μου.

Τέλος πάντων αναχωρούμεν, ο κ. Κόατς κι' εγώ, ο Ιπποκόμος κατόπιν μας εις άπόστασιν, και κατόπιν από τόν Ιπποκόμον, επίσης εις άπόστασιν ο μεγαλειότερος του Μαρτέλ - Σιμιώζ, άρχίζων εκ νέου προς τιμήν μου τόν γύρον του Δάσους. Τό κατ' έμέ, εν τή άνωθεν μου, ούτε στιγμήν έρκατάσθην ότι έκαμν τόσον λαμπράν κατάκτησιν. Έκαμνε ψύχος. Ετρέχαμεν . . .

ο Τριβουλέτος έρεθιζόμενος από τή ψύχος έδεικνυσε δύο τρεις φορές να επαναστατήση. Αλλ' εύρηκε τόν δάσκαλό του· ο κ. Κόατς ήτον κατευχαριστήμένος μαζί μου . . . «Σήμερα, μου έλεγεν, ίππεύετε σαν άγγελος.»

Αυτής τής ιδέας έπίσης ήτο και ο δεύτερός μου Ιπποκόμος, ο άπροσδόκητος Ιπποκόμος μου. «Αχ τί άμορφα πού στέκει επάνω εις τή άλογον! Αχ! τί εύμορφα πού στέκει επάνω εις τή άλογον». Τίποτε άλλο δεν είχε μέσα εις τή κεφαλή του εις όλον αυτόν τόν τρεχάτον μας περίπατον. Και μ' έσύγκρινε με τήν Αικατερίνην του Πουίμαρέν!

Αμα έτελειώσα τόν γύρον του Δάσους, καταβαίνω από τή άλογον, επανευρίσκω τήν μη Μόρτον μέσα εις τ' άμαξι και δρόμον: Ο Μαρτέλ - Σιμιώζ καλπάζει κατόπιν από τ' άμαξι και με συνοδεύει έως εις τή σπίτι· βλέπει τήν θύραν ν' ανοίγεται και τή άμαξίον να γίνεται άφαντος κάτω από τόν θόλον· παρατηρεί ότι ή κατοικία μου εινε άρχαία καλή, και εινε εις πολή καλήν συνοικίαν, επαμένως εινε πιθανόν, ότι δεν ειμαι καμμιά τυχαδιωκτις. Ναι, αλλά τή όνομα, τή όνομα τής τυλμηρής ταύτης άμαξίονος; Τότε του ήλθε μία άπλουστάτη ιδέα· επιστρέφει εις τή σπίτι του, στέλλει και τού άγοράζουν ένα λεξικόν του ενός εκατομμυρίου και πεντακοσίων χιλιάδων διευθύνσεων. Οδός Βαρέν, 49 όδς, βαρόνος και βαρόνη του Λεωτή. Ίδου πως έμαθε τή όνομα εκείνης ή όποια θα γείνη ίσως ή πιστή σύντροφος του βίου του. Ο βαρόνος του Λεωτή . . . Τόν πατέρα, τόν εγνωρίζεν από τήν Λέσχην . . . άλλ' είχε κόρην ο πατέρας; αλλά ήμην εγώ ή κόρη του πατέρα; αυτό τή μυστήριον έπρεπε να λύση.

Τα πράγμα κατωρθώθη τήν ίδιαν ήμέραν, διότι τήν έσπέραν— ή τύχη, τί δεν καταρθώνεις!— τήν έσπέραν ο Άδριανός έδειπνήσεν εις τού Μερσερέ εν στενή κύλιω . . . και με άδιαφορίαν τάχα, εις μίαν διακοπήν τής συνομιλίας, είπεν εις τή κυρίαν Μερσερέ:

- Γνωρίζετε τόν κ. Λεωτή;
- Εινε στενός μας φίλος.
- Έχει καμμιάν κόρην;
- Ναι.
- Πόσων ετών να εινε;
- Έως είκοσι.
- Πολύ ώραία, δεν ειν' έτσι;

Έκετ, καθώς φαίνεται, γενική κραυγή, κραυγή ένθουσιασμού ύψώθη προς τιμήν μου! Μόνον αυτός δεν μ' εγνωρίζεν, ο δυστυχής! Η κυρία Μερσερέ ήρώτησε προς τί όλοι αυτοί αι έρωτήσεις. Και αυτός τότε ήρχισε να διηγείται, με πύρ, τήν πρωινήν μας συνάντησιν, τήν γενναϊότητά μου επάνω εις τή άλογον, τή έπλεγμα τών μαλλιών μου, επάνω εις τή όποια έπιπταν αι άκτινες του ήλιου και τήκαμαν

ναστράπτουν. Τέλος τόν έπιασεν ένας όστρος περιγραφής λυρικός και ποιητικός! . . . "Όλοι έμειναν άνεοί! . . . Κανείς δεν έφαντάζετο πώς ήτο και τέτοιος."

Τότε ή κυρία Μερσερέ, έδειξε τήν πλέον σπανιαν, τήν πλέον θαυμασίαν έτοιμότητα πνεύματος. Πρέπει να όμολογήσω ότι άγαπή πολή τήν μαμάν και ότι άποστρέφεται όσαν ταις άμαρτιαίς της τούς Πουίμαρέν από έξ έβδομάδες, διότι έως τότε ήσαν στενοί της φίλοι· άλλ' είχε έντελώς δικαίον να τή βάλη μαζί των.

Εφέτος οι Πουίμαρέν είχαν τρεις σειράς προσκεκλημένων εις τήν πρώτην ήσαν και οι πρίγκιπες του Όρλεάν, εις τήν δεύτεραν ο μέγας Δουξ Βλαδμηρος, εις τήν τελευταίαν ήσαν οι δίχως καμμιάν σημασίαν, ή προστυχί . . . Λοιπόν, ή δουκίσα έπροσκάλεσε τούς Μερσερέ με τήν προστυχία. . . Αλλ' οι Μερσερέ με τέτοιαν καταγωγήν και με τέτοιαν περιουσίαν δεν εινε άνθρωποι να βαλθούν με τήν προστυχία. Και δι' αυτό ο θυμός των . . .

Και τώρα ίδου τή μεγαλοφυές επινόημα τής κυρίας Μερσερέ. Εις τήν στιγμήν, δίχως διόλου να χάση καιρόν, έμπρός εις τόν εκπληγμένον σύζυγόν της, διηγήθη ότι αύριον τή έσπέρας θα ήρχοντο μερικόν φίλοι εις τήν οικίαν της, μεταξύ των όποιων και ή κυρία και ή δεσποινίς Λεωτή, και ότι ο κύριος Σιμιώζ θα έκαμνε πολή καλά, να έλθη αν όλίγη μουσική δεν τόν έτρέμαζε και αν έπεθύμει να ίδη τήν ήρωίδα του του δάσους τής Βουλώνης· ο κ. Μερσερέ τή είχε χάσει.

— Μήπως έχετε λάθος, άγαπητή μου, τής λέγει· αύριον τή έσπέρας έσκοπεύαμεν να υπάγωμεν εις τή Γορνάσιον δια να ίδωμεν τή δράμα του Όκαταβίου Φαγιέ. . .

— Όχι, φίλε μου, εινε μεθαύριον.

— Ένόμιζα . . . εγώ ο ίδιος ένοικίασα τή θεωρείον. . .

— Σας λέγω ότι εινε μεθαύριον.

Ο Μερσερέ έζάρωσε και μόνον μετά τή δείπνον του έδόθη ή λύσις του αινίγματος. Η κυρία Μερσερέ δεν έσταμάτησεν εδω· έπήρε ιδιαιτέρως τόν κ. Σιμιώζ και με τήν μεγαλειότεραν εύγλωττίαν του κόσμου του άπήγγειλε τόν πανηγυρικόν μου.

— Η Είρήνη του Λεωτή, να ή γυναίκα που σας ταιριάζει· αυτή ή πρωινή συνάντησις εινε σημεϊον τής Θείας Πρόνοιας.

Έκεινος επανελάμβανε ως έπυδόν:

— Αχ! τί ώραία πού στέκει επάνω εις τή άλογον!

Χθές, άφ' ου είδς τήν μαμάν ή κυρία Μερσερέ, γενναίως, με όλην της τήν ήμικρανίαν, έξήλθε προς στρατολογίαν προσκεκλημένων, προς στρατολογίαν μουσικών, έτύπισε πρό-

γράμματα, διότι ήσαν τυπωμένα προχθές τή προγράμματα. Τι δραστηριότης!

Εν τούτοις, χύττα εκεί από τί εξαρτάται ή τύχη! Αν ή Βιργινία μου έδενε πλέον σφικτά τās δύο μου πλεξίδας, αν ο Τριβουλέτος ήτο φρόνιμος και οι Πουίμαρέν δεν είχαν βάλει τούς Μερσερέ με τήν προστυχία, εκείνος δεν θα έτροιγεν αύριον εις τή σπίτι μας και εγώ δεν θα άπήθυνα εις τόν έαυτόν μου αυτήν τήν έρώτησιν: Θα ειμαι ή δεν θα ειμαι κόμησα του Μαρτέλ - Σιμιώζ;

Και οι δυστυχεις Πουίμαρέν είχαν έλθει έπίτηδες εις τούς Παρισίους προς έπίδειξιν του φαινομένου των! Ταλαίπωρη Αικατερίνη Πουίμαρέν! Θα τής δώσω όπισω τόν κόμητά της; ή θα τόν κρατήσω δια τόν έαυτόν μου; Δεν είξεύρω· άλλ' δεν ήρχισε διόλου άσχημα, ο κύριος έκτος.

21 Νοεμβρίου, δεκάτη ώρα της πρωίας.

Από τριών ήμερών τί συζητήσεις έγειναν περί του χθεσινού γεύματος! Να κάμωμεν μεγάλον ή μικρόν γεύμα; και πού να τήν βάλωμεν, άντίκρου μου ή εις τή πλάγι μου; Η μαμά επέμενε άντίκρου. Διίσχυρίζεται ότι ειμαι παλή άραιοτέρα, κάμνω πολή μεγαλειότεραν έντύπωσιν κατ' άπόστον παρά κατ' άόρατον· πρό πάντων όταν φερών άνοικτόν έμπρός φάρεμα, και ήμουν με άνοικτόν φάρεμα, περισσότερον άνοικτόν μάλιστα παρά εις τούς Μερσερέ. . . Βαθμηδόν προσδεύομεν!

Εγώ όμως επέμεινα να καθήσω εις τή πλάγι. Δεν θα έδειλιάσα διόλου. Είχα ανάγκην να τόν κάμω να έμιλήση, να τόν εξομολογήσω. Η σταθερά μου ιδέα ήτο: να μή υπανδρευθώ ασυλλόγιστα. Τόν έβαλαν λοιπόν προς τή δεξιά μου. Δια να μή πεινώ πολή, δια να έχω όλον τόν νούν μου εις τήν άνάκρισιν, είχα προγευματίσει γερά εις τās πέντε. Και κατώρθωσα να διευθύνω τή συνομιλίαν όπως ήθελα πλέον.

Εμείναμεν εις τήν τράπεζαν ύπερ τήν μίαν ώραν και μετά τή διάστημα τούτο έσχημάτισα τήν πεποιθήσιν ότι είμεθα έπίτηδες πλασμένοι ο εις δια τόν άλλον. Κατ' άρχάς έμιλήσαμεν περί άμαξίων και κυνηγιών. Απ' αυτού έπρεπε ν' άρχίσωμεν. . . Ανεκάλυφα άμέσως ότι και αυτός άγαπή τόν ίδιον τύπον του άλόγου μ' έμέ. Τό θέλει ούτε πολή μικρόν, ούτε παρά πολή μεγάλον. . . ελαφρόν, αναμφιβόλως, άλλ' όχι ισχνόν. Επίσης καθάλα σύμφωνοι έμείναμεν και εις όλα τή ζητήματα τής επισάξεως. Νομίζω ότι έξεπλάγη διότι με ήυρε τόσον είδημονα τών πραγμάτων αυτών. . . έξεπλάγη. . . άλλ' εν τούτοις, κατεβέχθη. Εις τήν άρχην του γεύματος ήτο προσφώνως συγκινημένος. . . άλλ' ή συνδιαλέξις άμέσως έλαβε χαρακτήρα οικειότητος. Τόν έκαμα γρήγορα να συνέλθη.

— Ναι, τής είπα, ναι, ναι, εκατό φορές, ναι!

Και την ευχαρίστησα, με δάκρυα εις τούς οφθαλμούς, διότι έφάνη τσόν επίεικής, τσόν αγαθή, τσόν υπομονητική, και δέν μ' έπαραζάλισε, αλλά μ' άφήκεν δσον καιρόν ήθελα νά σκεφθώ.

4 Δεκεμβρίου.

Σήμερον, εις τας τρεις, ή γραία θεία, ή θεία που έχει τό θεωρείον τής Τρίτης, θά έλθη νά με ζητήση επισήμως και πρό τής 10 Ιανουαρίου (είνε απόλυτος ανάγκη διά τήν κληρονομίαν τής μάμης) θά έμει κόμησα του Μαρτέλ-Σιμιώζ. Ο Άδριανός θά βάλη εις τό χέρι τό ένα εκατομμύριον και τας πεντακοσίας χιλιάδας, και εκτός αυτού, κ' έμε, ως συμπληρωματικόν δώρον. Μού φαίνεται ότι με πολύν ευχάριστον τρόπον θά κερδήσῃ αυτά τά χρήματα. Δέν τον εύρίσκω διάλου αξιολύπητον αυτών τόν ύριον.

11 Δεκεμβρίου.

Ο γάμος ώρισθη εις τας 6 Ιανουαρίου. Είναι άνοσηά νά υπανδρεύηται κανείς τέτοιαν έποχήν ώσαν νά του κάνουν μογαμά. Άλλ' ήτο ανάγκη. Η κληρονομία! Η κληρονομία! και έπειτα άφ' ουδέσκέφθηκα όλίγον δέν με δυσαρεστεί διόλου αυτή ή ημέρα. Θά κάμωμεν ένα μικρόν, μικροσταϊκον ταξιδάκι του γάμου. Έως εις τήν Νίκαιαν, οπότῃ ή δέκα ήμέρας τό πολύ. Κ' έπειτα θά επιστρέψωμεν εις τό Παρίσι, τό Παρίσι τό όποϊον θά εινε εις όλην του τήν άκμήν, και θά έχῃ άνοικτά όλα του τά μικρά θεάτρα, τά αγαπητά μικρά θεάτρα του μπαμπά! Έκείνη ή κακομοίρα Λουίζα του Μορβιαν, τήν περασμένην άνοιξιν, υπανδρεύθη εις τό τέλη του Μαιου, έκαμεν ένα ταξείδι έξ εβδομάδων και επέστρεφεν εις τό Παρίσι, αλλά τό εύρηκε σκυθρωπόν, έρημον! Και ειχαν διακοπή και αι παραστάσεις του Βαριτέ. Δέν ειμύρεσε ν' ακούσῃ τήν Ζανδίκ παρα τήν τελευταίαν εβδομάδα, έπτά μήνας μετά τόν γάμον τής!

Θά εμείθα εύτεχίς, ούτε στιγμήν δέν άμφιβάλλω. Με λατρεύει. Κ' έγώ; Τόν αγαπώ; Πρέπει νά εμείθα ελιχνίνας, προς τόν εαυτόν μας. Θά ελεγα ψεύματα άν δηγουμένη με φράσεις άγγλικου μύθιστορήματος, ότι τόν αγαπώ πρελλά, ότι δέν ζώ' εταν δέν εινε κοντά μου, ότι τρέμω άμψά ακούσω τόν κόρτον των βημάτων του, ότι ανατριχιάζω άμψα ακούσω τόν ήχόν τής φωνής του, ότι άναγεννώμαι άμψα τόν ιδώ. "Όχι, όχι, δέν άναπτω τόσον εύκολα. Δέν πρέπει νά ζήτω άπό τήν καρδίαν μου νά προχωρή τόσον γρήγορα. Άλλά αίσθανομαι ήδη πολλήν φιλίαν, πολλήν συμπάθειαν δι' αυτόν και έ έρωσ θά έλθῃ, δέν άμφιβάλλω.

Ο έρωσ τί μεγάλη οικονομία δι' εν άνδρόγυον! Του φέρω ως προίκα εν εκατομμύριον και τό νοικοκυριό μας θ' άρχισῃ με διακόσιαις χιλιάδες εισόδημα φαίνεται κυλοσάτατον αυτό τό ποσόν και όμως δέν εινε. . . Πρέπει νά υπολογίσωμεν ογδούηντα περίπου χιλιάδας φράγκα προς διατήρησιν του Σιμιώζ, του μεγάρου μας εις τήν Βανδαίαν. Δια νά ζήσωμεν λοιπόν μένουν εκατόν πενήτηκοντα χιλιάδας φράγκα, πωσόν άκατότατον άν αγαπήμεθα, άν περνούμε μαζί ζωή αγαπημένην και τραβούμεν τόν ίδιον δρόμον. . . "Αν τούναντίον έπειτα άπ' όλίγον καιρόν — όπως τόσα άλλα άνδρόγυνα — τραβήδ καθείς τόν δρόμον του, θά μας μείνουν του καθενός έξήντα χιλιάδες φράγκα. . . Και τότε θά τά φέρωμεν στανά και οι δύο μας. . . "Ας υποθέσωμεν ότι τό θεάτρον — εκτός τής Όπερας και του Γαλλικου θεάτρον — θά στοιχίση δύο ή τρεις χιλιάδας φράγκα τόν χρόνον άν ό άνδρας και ή γυναίκα πηγαίνον μαζί νά ιδούν τά νέα δράματα, άμέσως αναθίον εις πέντε ή έξ χιλιάδας άν πηγαίνῃ ό καθείς χωριστά. . . Και ούτω καθέξῃς. . . Ο προύπολογισμός διπλασιάζεται.

Νά, παραδείγματος χάριν ή Καρολίνα και ό σύζυγός τής. . . Έχουν εκατόν χιλιάδας πρόσodon. . . Και όμως ζούν με όλην τους τήν άνεσιν και πλουσιοπαρόχως. Διατί; Διότι αγαπώνται. Κατοικούν εν μικρόν μέγαρον, μικρούτσικον, τό όποϊον δέν άπαιτεί πολλούς υπηρέτας. Δέχονται όλίγον, μόλις πηγαίνου εις τόν κόσμον. . . "Όσόν εινε ό ένας πλίσιον του άλλου, όσόν μόνοι εινε, τόσον περισσότερον εινε ευχαριστημένοι και ή Καρολίνα εινε εύτυχεσστή εξοδεύουσα μάνον καμμά δεκαριά χιλιάδας δι' ένδύματα.

Και ή Χριστίνα; Η καύμενη! Τήν υπανδρευσαν διά τής βίας. . . Η μητέρα τής ειχε θαμβωθῃ άπό τόν τίτλον. Διόκισσα ή κόρη τής! Είναι κάτι τε βέβαια, εινε μαλιστα πολύ, αλλά δέν εινε τό πών. Και λοιπόν ό γάμος τής με τόν Γλοντράν εβγάκε σά καλό άπό τήν πρώτην εβδομάδα. Και περνούν πολύ στενόχωρα με τας διακόσιαις πενήτηντα χιλιάδαις των. Αυτή εξοδεύει πρελλά εις φορέματα και εις άλλας φαντασιόπληξίας. Του στοιχίζει πολύ ακριβώτερα κανένος νά χῃ νά ευχαριστήσῃ όλην τόν κόσμον, παρά νά χῃ νά ευχαριστήσῃ εν πρόσωπον μόνον. Ο δούς ήρχισε νά παίζη. . . Έφαγεν ήδη τήν μισήν του περιουσίαν.

Η Καρολίνα μου τό έλεγε έσχάτως: "Αμα υπανδρευθῃ, κύτταξε ν' αγαπάς τίν άνδρά σου εις τήν τάξιν μας, εινε οικονομία εκατόν χιλιάδων φράγκων τό έτος, και οι σύζυγοι άν δέν αγαπώνται άπό ευχαρίστησιν πρέπει ν' αγαπώνται άπό ύπολογισμόν." Ναι! Θά τόν αγαπήσω. Θά τόν αγαπήσω! Άλλώς τε εμείθα ά-

κόμη εις τας 11 Δεκεμβρίου. . . Από τάρκα έως εις τας 6 Ιανουαρίου, έχω άκμήν, εικοσιέξ ήμέρας εμπρός μου.

(Ludovic Halévy).

Α. Π. Κ.

ΑΝΑΛΗΚΤΑ

Χειρόκτια. — Ιστορία άρχαία. — Ρωμαϊκοι χρόνοι. — Ισπανικαί χρόνοι. — Χειρόκτια τής Φλωρεντίας. — Γαλλικά χειρόκτια. — Τα χειρόκτια εν ταις καθ' ήμης χρόνοις.

Η χρῆσις των χειροκτιών εινε σήμεραν τοσούτον πάγκαινος, ώστε ούχι άκαταλλήλως δυναμέθα νά χαράξωμεν ένταυθα όλίγα τινά επί τής ιστορίας των περιβλήματων τούτων τής χειρός. Ποίος γυνή, ποίος πρώτος εκ των άνδρών ένέδυσεν τήν χερά του και περιεάλυψε τους δακτύλους του δι' εύκάμπτου δοράς ζύφου ή δια κτάλκου ύφασματος εκ έρίου; εκ ανάγκης άρά γε άνευκαλύφθησαν τά πρώτα χειρόκτια ή ή κομψότης μόνη έπενύησε ταύτα; Ζητήματα άλυτα.

Γινώσκουμεν ήτοι οι άνθρωποι έφερον χειρόκτια και κατ' αυτούς τους άρχαιοτάτους χρόνους. Ο προφητάναξ Δαυιδ έν τινι ψαλμψ λέγει ότι θά βίβῃ τό χειρόκτιόν του, κατ' άπόσπον Έδωμ. Η αυτή λέξις άνευρίσκειται εν τῃ άθίω ιστορία τής Ρουθ, εν τῃ άγία Γραφή. Ο Όμηρος περιγράφον τό γήρας του Λαερτίου, παριστά ήμιν τόν προσώπων, ένά φωτεύῃ τόν πλάσιον άγρόν του, έχοντα προφυλαγμένας τας χεράς του, ίνα μη αι άκανθαι σχίζωσι τας σάρκας του.

"Περὶ κνήμησι βοείας κνημίδας ραπίδας δέδατο, χερσίδας τ' έπ' χεράσι βάτων ένεκα".

Ο Ξενοφών εν τῃ περιγραφή τής άφυλλίσεως των Περσών, μετά τόν θάνατον του Κυρου, μετά λεπτομερείας αναφέρει περὶ χειροκτιών.

"Οι λαοί, λέγει, μη νομίζοντες άρεκτόν νά προφυλάττωσιν εκ του άέρος μόνον τό σώμα των, τους πιδας των και τους βραχιόνδας των, καλυπτουσι και αυτους τους δακτύλους δια πολυτιμών μηλωτών."

Τά υπό του Ξενοφώντος περιγραφόμενα χειρόκτια έχρησίμευσον μόνον προς προφυλάξιν εκ των ήλιακων ακτίνων, ήσάν δηλαδή εξευρημένα χάριν καλλωπισμού και φιλαρεσκίας.

Παρά ταις Ρωμαίαις τά χειρόκτια ήσαν εν μεγίστη χρῆσει. Ο Ουάρων, αξιωματούχος του Πομπηίου, εν τῃ συγγράμματι του "Περὶ τής άγροτικής ζωής" προτρέπει νά συλλέγωσι τας έλαιας δια γυμνής τής χειρός. "Οι καρποι ούται, λέγει, ούτω συλλεγόμενοι διατηρούσι τήν

1. Όδωρ, Β, σελ. 223.

γευσιν, ήν άπαβάλλουσι λαμβανόμενοι δια χερός περιβεβλημένης χειρόκτια".

Ο Αθήγαιος διηγείται, ότι περίφημός τις λαίμαργος, προσκαλούμενος εις δείπνον, περιεβάλλετο τας χεράς δια χειροκτιών, διότι ταιούτοτρόπως έλάμβανε κίοντα έτι τά τεμάχια των έδεσμάτων και προηγείτο ούτω των λοιπών συνδαιτυμόνων των επίσης λαίμαργων και έμπληων όρέξεως ως αύτός.

Φαίνεται εκ τούτων ότι εν τε ταις Αθήναις και τῃ Ρώμῃ τό φέρειν χειρόκτια ήτο σημεϊον πολυτελείας και κομψότητος, ή σφραγίς όμως ώφέλησε πολλάκις τήν επιστήμην, παράδειγμα δι' έστω ό γραμματεύς Πλινίου, του προσβυτέρου, όστις κατ' τήν έκκρηξιν του Βεσούβιου, ένώ ή σφοδρ ή κείρος του ύπηγόρευεν αυτώ, τά συμβαίνοντα, περιεβλήθη τά χειρόκτια του. Άνευ τής προσφυλάξεως ταύτης πάσι, θά ήδύνατο εν τῷ μέσῳ τής βροχῆς του θείου, και τής τέφρας νά γραφή. Από τής εποχής ταύτης ή ιστορία των χειροκτιών εκλείπει εν τῷ σκάτει των αίωνων. Μόλις κατ' τόν 9 αιώνα άνευρίσκόμεν ταύτα εν κοινή χρῆσει. Κατ' τήν εποχήν ταύτην τό περιβλήμα ταύτο έχρησίμευσεν εις ένδειξιν περιφρονήσεως, προκλήσεως, στόλισμα επίσημωτον υπό των Ιπποτων των φίλων των κυριών.

Επι τής βασιλείας Λουδοβίκου του Απλου τό ιεροσυμβαύλιον τής Λίχ συνέζήτησε τό θέμα των χειροκτιών, και άπεφάσισεν ίνα οι καλόγηροι φέρωσι χειρόκτια μόνον εκ δοράς προβάτων.

Κατ' τήν στέψιν των βασιλέων τής Γαλλίας εύλογοῦντο τά χειρόκτια, ή δέ συνήθεια αυτη κατ' τόν Φαβιέρον παρελήφθη εκ τής Ανατολής, ένθα οι Ιπποτικώτατοι Καλίφαι εις τά ύψιστα άνερχόμενοι αξιώματα έλάμβανον προς ένδειξιν ταύτου ζεύγος χειροκτιών.

Ρίπτα τά χειρόκτια, σημαίνει προκαλώ τόν αντίπαλον εις μονομαχίαν, άν δ' αναλάβῃ τούτο ούτος άποδεικνύει ότι δέχεται ταύτην. "Όταν πλησιάσῃ τις τό χειρόκτιον εις τό πρόσωπον άλλου, τό ταιούτον θεωρείται ως κολάφισμα. "Όταν άποσπῃ τις τό χειρόκτιον εκ τής χειρός άλλου, δεικνύει ότι περιφρονεί αυτόν. Η άφαίρεσις πάσι χειροκτιών εκ εύγενοῦς τινος ίσοδυναμεί με καθαίρεσιν.

Επι τής βασιλείας Έδουάρδου του Β', βασιλέως τής Αγγλίας, κόμησ τις άπεδείχθη ένοχος έσχάτης προδοσίας. Ο Washingham άναφέρει μετάξυ άλλων λεπτομερειών τής καθαιρέσεως του, ότι οι πτερνιστήρες του κατεσητρίσθησαν δια πέλεκως και του εξέβαλον σά χειρόκτια του.

Γεγονός τε αξιοσημείωτον εν τῃ ιστορία των χειροκτιών αναφέρουσι τά χρονικά τής Γερμανίας.

"Όταν ό τελευταίος τής δυναστείας των

Σουάβων (άργαλαί, έπαρχία της Γερμανίας, περιλαμβανούσης και πολλή μέρη της νυν Έλβετίας) κατακτάθη εις Ουάκτον υπό του γιγανθού του Καρόλου της Ανδεγαυίας και έπρόκειτο να κεραιτηθή, γεγονόςα τή σώνη και πλήρη υπερφαναίας έβεβαίωσε τους τίτλους του εις τή στέμμα, μεθ' ο, σκεφθείς ότι έπρεπε να αποδώση εις τινά εκ των ιδιων του την ευγένειάν του, ην άφήρουν εξ αυτού, έριψε τή χειρόκτιόν του εν τή μέση του λαού, προσκαλών Οαρραλέον τινά ν' ανάλαβη τούτο και έκδικηθη τήν θνάκτον του. Τα γαλλικά χρονικά των Ιπποτικών χρόνων είνε πλήρη άνεκδότων, έν οις τή χειρόκτιόν άνεπιγίνεταί ως σημεϊον προκλήσεως ή έρωτικων συμβάντων.

Μετά λαμπρόν έορτήν, έν η διεκρίθησαν οι ευγενείς Γάλλοι, άπερασίαθη να γείνωσιν έν τέλει θρησιμαχία, ως έν τή αρχαία έποχη. Έν τή κούιστρα λέων τις κατεσπάραιε πάντα τή κατ' αυτού έφρημασάντα ζωα δύο δε περίφημα θηρία μάχοι άνίκανοι άπ' αυτού κατέστησαν πρής έξκαλυθησιν του άγώνος.

Παρίστατο έν τή βασιλική θεωρία, άπαθής και υπερήφανος, ή ευγενής κυρία de Chaly. Αύτη άφησε να καταπέση τή χειρόκτιόν της έν τή κούιστρα, και παρεκάλεσε ένα εκ των παρακαθημένων Ιπποτών ίνα τή περισυνάξη. "Απαξ ό λαός συνεταιρήθη, διότι ό Ιππότης εξώρησε. Μετ' ολίγον έν τή κούιστρα σκληρός συνήθη άγών, έν φ ό λέων έφονεύθη, ό δε νικητής επάνεφερε τή κυρία τή χειρόκτιον, άπο μετά τήσης άνδρείας έλαβε. Κατά τήν δέκατον έκτον αιώνα τή χειρόκτια ήσαν άναφαίρετα της ένδυμασίας των ευγενών. Έν κυριώ έκστράτειας οι Ιππότες ήσαν άποχρεωμένοι να φέρωσι χειρόκτια. Έθεωρείτο ως γυμνότης παρά τας κυρίας τή να μή φέρωσι χειρόκτια. Ταύτα δ' ήσαν κεκοσμημένα διά λεπτοστάτων και πλουσιών κεντημάτων.

Οι κατασκευασταί χειροκτιών μετέβαινον εις Φλωρεντίαν, ίνα μάθωσι τή επάγγελμα, πρ μυστήριον του καψίματος, τήν κομψότητα των βαφών, τήν τέχνην της χρωματίσεως της μετάξης και της άορας των έριφίων, ίδια δε τήν σύνθεσιν των άρωμάτων, δι' άν διέβρεχον ταύτα.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων επέβαλε τους Ιταλικούς συρμούς εις τήν Γαλλίαν. Έπειδή άμως τίποτε ή Γαλλία δεν παραλαμβάνει εκ του έξωτεριου χωρίς να τή καθαροίση, ή έυρωπαϊκή βίβληχανία των χειροκτιών παρελάθεν εξ αύτης τότε τή διά Ιγνογραφημάτων πεποικιμένα χειρόκτια, τή έν τας βαφαις μετάλλαφέροντα καθώς και διάτιστα πολλάκις. Τα χειρόκτια τή γυμνότης έγκαταλείποντα τους δάκτυλους, καθώς και τή χρυσας φέρουτα βαλάνους κατέστησαν τότε περίφημα.

Πρής κατασκευή των χειροκτιών, άτινα έ-

πρεπε να φέρη έν τή κυνηγίω ό φέρων τόν Ιερακά ευγενής, άπητείτο άληθής καλλιτέχνης, ίδια όπως ποιείλλη ταύτα διά πλείστων άρα βουργήμάτων.

Ο Ρυβέρτος Walpole έκέκτητα ζεύγος χειροκτιών, άτινα προήγοντο εκ κληροδοτήματος πολλών γενεών, έφερε δε ταύτα μόνον κατ' τας επισήμους ένέρας, και ότε ενόμιζεν ώφέλιμον όπως άποδείξη ότι κατήγεται εξ Ιστορικής οικουγενείας.

"Απαξ ή Γαλλία έγευματίσεν εις Strawberry, έγραφε ό Κ. και ή K. Chatelet, ό δουξ του Liancourts, οι πρέσβεις της Ισπανίας και της Πορτογαλλίας, οι Holderness, οι Fitz-Rois. "Επί τέλους έμμεθα εικοσιτέσσαρες εις τήν τραπέζαν. Πάντες οι προσκεκλημένοι μου άφίκοντο παρ' έμού τήν ένδεκάτην Μετέβην πρής υποδοχήν των εις τας θύρας της επάυλεως φέρων λαίμοδετην δικτυόπλεκτον, και ζεύγος χειροκτιών κεντημένων μέχρως άγκώνος, άτινα προήγοντο άπό τόν Ιάκωβον τόν Α'."

Εις τους καθ' ήμας χρόνους τή χειρόκτια κατέστησαν άπαραίτητα σχεδόν εις πάντας. Παρά τας Άγγλους είνε σημεϊον κομψότητος. Παρ' αυτούς καθώς και τούς Γερμανούς τή χειρόκτια επιβαρύνουσιν άρκετά τήν προύπολογισμέν έκάστου έν τή κεφαλαίω του καλλωπισμού. Έν Γαλλία τή χειρόκτια είνε τή κυριώτερον στόλισμα του συρμού.

* * Α.

ΤΑ ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ

Τίς δεν αγαπά τή αυτόγραφα; Τίς δεν άναμένει μετά συγκινήσεως επιστυλήν παρ' αγαπητού προσώπου; Και όταν λάβη τοιαύτην, τίς είνε ό ψύχραιμος και άναισθητος εκείνος, όστις δεν τήν άποσφραγίζει διά τρεμούσης χειρός και δεν τήν άναγνώσκει άπαξ, δις και τρις και δεν τήν φυλάττει κατόπιν έν τούς άδύτοις των έρμαριών του;

Καλόν ή κακόν, ευχάριστον ή δυσάρεστον τή μελανόστικτον αυτ ή χαρτίον, θαλερόν ή μεμαραμένον φύλλον καταπίπτον εκ της ζωής προσφιλους προσώπου, έμποιεϊ ήμιν ισχυράν αίσθησιν και καταλείπει άσβεστον τήν άνάμνησιν. Και ένίοτε όταν αι τρίγες μας έχωσι λευκανθή πλέον και ή καρδιά μας πάλλη ήρέμα ως μηχανή παλαιου ώρολογίου, άναζάμεν επί στιγμήν όπότεν τύχωμέν τι εκ των παλαιών εκείνων χαρτίων, άτινα μας ένέπλησαν ποτε χαράς ή πόνου εφημέρου, έλπίδων κούφων, αλτινας άπέπτησαν άνεπιστρέπτει μετά της νεότητος ήμων.

Αλλ ύπαρχουσιν άλλοι, οτινις, αγαπώσι δι' άλλον λόγον και κατ' άλλον όλω διαφορον

τρόπον τή αυτόγραφα: οι συλλέκται. Στραβλώσαντες ούτοι τή συνήθεσ άσθημα πρής γραφήν προσηλίη, μετεποίησαν αυτ εις άλλήν μονομαχίαν φιλατέχνου επιθυμούντος να συγκηρύση ως πλείστα τεμάχια χαρτίων γεγραμμένων, ουχι υπό χειρών αγαπητών, άλλ' υπό χειρών επισήμων. Διαίρονται δε αι συλλέκται ούτοι εις δύο τάξεις: οι μόν προσπορίζονται παντοιοτρόπως γράφας διασήμεν άνδρών πρής αυτους άπειθυμένους, οι δε άδιαφόρους οίον δηποτε χειρόγραφον. Τόση δ' άνεπτυγμένα προαυτεις τυγγάνει ή μονομαχία αυτη, όποτε ευρωπαιοι συνήθως πηνουγότατα πρατήρηματα όπως επιτύχουσι του σκοπού των οι εις τήν πρώτην κατηγορίαν άνήκοντες. Ούτως ό Καρόλος Νωιδι έλαβε ποτε επιστολήν παρ' άγνωστου δηλονότις φιλοφρονέστατα αυτ ήντι, έπειδή έκαθεν εκ τινος εφημερίδος ότι ύποφέρει εκ καρδιακου νοσήματος, δύναται να τή συήτηση άλλωσαστόν τι φάρμακον, όπερ γνωρίζει.

Ο Νωιδι δεν έπισχεσ πιας εκ καρδιακου νοσήματος, ουδ' ειχεν έπομένως άνάγκη του φαρμάκου, άλλ ή πώς να μη ευχαριστήση άνθρωπον τόση ένδιαφερόμενον παρ' της υγείας του; Έγράψε λοιπόν τέσσαρας γραμμιας ευχαριστήριους πρής αυτ ήν, άγνων ότι έπλούτει δι' ένός αυτόγραφου του τή συλλογήν μαριώδους συλλέκτου, έξευρύντος τή παραδόχον τουτο φάρμακωλογικόν μέσον όπως τή επιτύχη.

Οι άνήκοντες εις τους άδιαφόρους συλλέγοντες αυτόγραφα δύνανται δι' άπλουστερων μέσων να προμηθευθώσι τοιαύτα, ιδίως δε διά χρημάτων. Υπαρχουσιν έν Παρισίους παλαιοπώλαι βιβλίων άνώδεχόμενοι παραγγελίας χειρογράφων ζώντων ή και τεθνήσκτων συγγραφέων. Αντι ένός φράγκου δύναται τις ν' άποκτήση προσκλητήριον του Βικτωρος Ουγκώ. Ο Λαμαρτίνος, καθ' ύπερος, ει' ολίγον ακριβώτερος: ήμισία πέλις της ώρκίας αυτου γραφής τιμάται άντι δύο ή τριών φράγκων. Τά δυσανάγνωστα και στρουφνότατα αυτόγραφα του Αλφρέδου Μυσσέ είνε σπανιώτατα και πληρώνοντα διά στιλπνού χρυσίου. Αλλά τή του Θεοδωλου Γωτιε είνε έτι πολυτιμώτερα και τή ελάχιστον γραμματίον αυτου πωλείται άντι δύο εικοσαφράγκων, τινά δε φθάνουσι και μέχρι έκάστον φράγκων. Υποτίθεταί δε ότι ή υπερτιμής των αυτόγράφων αυτου επιστολών δεν ύφείλεται εις τή θαυμασιον ύφος του κατ' έξοχήν styliste εκ των γάλλων συγγραφέων, άλλ' ακούη εις τή πρεσέχόμεν αυτ ήν, όπερ συνήθως ουτε κοσμίον είνε ουτε απηλλαγμένον σκανδαλώδων εκφράσεων. Τούτου δ' ένεκεν και ό γάλλος εκδότης Charpentier, παρητήθη της ιδέας να εκδώση τήν άλλήλογραφίαν του Γωτιε, διότι θά ήτο αδύνατον να

περιλάβη έν αυτ ήν πολλας επιστολάς απηλλαγμένας τοιούτων εκφράσεων.

Είνε όμως κομικώτατα αι πλάγι έν αις ευπίπτουσιν οι άπλουστεροι εκ των συλλεκτών, οι συλλέγοντες και όλων συλλέγοντες αυτόγραφα διασήμεν προσώπων γεγραμμένα υπό συγγρόνων άγυρτών και άπατεώνων. Αναμφισβητήτως δε τήν πρώτην θέσιν, μεταξύ αυτων κατέχει ό συλλέκτης έκείνος, ό άγοράσας 197 γραμμιατα του μεγαλου Αλεξάνδρου πρής τόν Αριστοτέλην, της Κλεοπάτρας πρής τήν Καίσαρα, του Λαζάρου πρής τόν άπόστολον Πέτρον, της Μαρίας Μαγδαληνης πρής τόν Ισακωριώτην Ιούδαν. πάντα γεγραμμένα επί χάρτου και... γαλλιστι!

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Ο Αντισθένης σκόπτων τους Αθηναίους, σπυνομένους ότι είνε γηγενείς, έλεγεν ότι κατ' ουδεν ήσαν ευγενέστεροι των κοχλιών και κανθάρων.

* *

Ο αυτος έλεγεν ότι καθώς υπό της σκωρίας ό σιδηρος, ούτω και οι φθονεροι υπό του ίδιου ήθους κατατρώγονται.

* *

Ο Διογένης παρετήρησε ποτέ τήν Δημοσθένην τήν βήτορα γευματίζοντα έν καπηλειω. Έπειδή δ' εκείνος εξ έντροπής υπεχώρησεν εις τή βάλαν του καπηλείου, "Εσούτω μάλλον, ειπε, θά εΐσαι έν καπηλειω, όσα βαθύτερον ύποχωρείς."

* *

Ανθρώπου πονηρού επιγράφαντος επί τήν οικίαν Μηδεν είαίτω κακόν, ό Διογένης ειπε: "Και τότε ό κύριος της οικίας πού να εισέλθη;"

* *

Άλλοτε παρατηρούς επί οικίας ασώτου τήν επιγραφήν Οικία πρής πόλησιν, — "Ηξένωρα, ειπεν, ότι ούτω κραιπαλώσα ταχέως θα έξευέσης τόν κύριόν σου."

* *

Τόν έρωτα ειπε σχολάζοντων άσχολίαν.

* *

Ερωτηθείς διατί τή χυσιον είνε κίτρινον, "Διότι, ειπε, πολλους έχει τους επιβουλεοντες."

* *

Θαυμάζοντος τινος τή έν Σαμοθράκη άναθήματα, ό Διογένης ειπε: "Παλύ πλείότερα θεά"

ήσαν, εάν υπήρχον ανάθευμένα και όλα έτα-
ξαν οι μη σωθέντες.»

* *

Περὶ τῶν ἀσώτων ἔλεγεν ὅτι ὁμοιάζουσι πρὸς
σκὰς φυτρωμένας ἐπὶ κρηνοῦ, τῶν ὁποίων
τοὺς καρπούς ἄνθρωπος μὲν δὲν ἀπογεύεται,
κόρακες δὲ καὶ γύπες μόνον τρώγουσι.

ΕΒΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἱστορία.—Κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶ-
νας ἡ ἑορτὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου, συνε-
ορτάζετο τῇ ἑορτῇ τῶν Θεοφανείων (ἢ Ἰανουα-
ρίου) ὅπως μέχρι τῆς σήμερον ποιοῦσιν οἱ Ἀρμε-
νιοὶ ἐν τῇ Δύσει δὲ τὸ πρῶτον ἐχωρίσθη ἡ ἑορτὴ
αὕτη κατὰ τινὰς μὲν ὑπὸ τοῦ Πάππα Ἰουλίου
(337 - 352), κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τοῦ Πάπα,
Λιβερτίου (352 - 366) τεθεῖσα 12 ἡμέρας πρὸ
τῆς ἢ Ἰανουαρίου, ἢ τῇ 25 Δεκεμβρίου,
ὑπὸ τὸν τίτλον: *natalis Domini corporalis*
(ἢ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ Κυρίου) καὶ
ἀπὸ τῆς Δύσεως ἡ ἑορτὴ αὕτη ἦλθεν εἰς
τὴν Ἀνατολὴν. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος τῷ
386 κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁμιλῶν λέγει:
σοῦπω δέκατον ἐστὶν ἔτος ἐξ οὗ δὴλα καὶ γνώ-
ριμος ἦμιν ἡ ἡμέρα αὕτη γεγένηται. Τίτλος
δὲ τοῦ λόγου τούτου ἐστὶν ὁ ἐξ ἧς: «Λόγος εὐ-
εὖς τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
I. X. ἔδειξεν μὲν ἔτι αὔσαν τότε, πρὸ δὲ ὀλί-
γων ἐτῶν γνωρισθεῖσαν παρὰ τινων τῶν ἀπὸ
τῆς Δύσεως ἐλθόντων καὶ ἀναγγειλάντων»
ὡστε οἱ ἀναγγειλάντες φαίνεται ὅτι ἦλθον εἰς
Ἀνατολὴν περὶ τὸ 370, ὅτε καὶ ἡ ἑορτὴ ὑπαρ-
ξιν ἔλαβεν. Πόσον δὲ ἡ συνείδησις τῶν τότε
Χριστιανῶν ἐταράχθη ἐκ τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἐ-
ορτῆς ταύτης ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων,
ὡς νεωτερισμὸν τοῦτο θεωρησάντων, φαίνεται,
ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου τοῦ ἁείτου Χρυσόστομου,
ἐν ᾧ διακρίει τοὺς ἀκροατὰς αὐτοῦ εἰς ἑγκα-
λοῦντας καὶ ἀπολογουμένους.

Ἐντὺς ὀλίγου ὅμως ἡ ἑορτὴ αὕτη, μετ' ἐν-
θουσιασμοῦ ἐγένετο μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ἐκκλη-
σίας, καὶ οὐ μόνον κέντρον πασῶν τῶν ἐκινή-
των ἑορτῶν, ἀλλὰ καὶ τεσσαράκονθήμερος πρὸ
ταύτης ὠρίσθη νηστεία, ὅπως οἱ πιστοὶ δεόν-
τως προετοιμάσωσιν ἑαυτοὺς εἰς ὑποδοχὴν τοῦ
εἰς γῆν κατερχομένου Λυτρωτοῦ.

Διαμπερὰ καὶ πλήρης βαθυστάτου χριστιανι-
κῆς συναίσθηματος ἐστὶν ἡ

Ἀκολουθία τῶν ἁερῶν

ἡ κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων ἀ-
νεγκνιστικὴ, ἣτις ἔστιν ἡ παραμονὴ πί-
πτη ἐν Σαββάτῳ ἢ ἐν Κυριακῇ ἀναγιγνώσκε-
ται τῇ Παρασκευῇ. Ὄνομαζόνται δὲ ἁραι,

κατ' ἀναλογίαν τῶν συνήθων ὠρῶν τῆς ἡμέ-
ρας, κατ' ὅς οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἰδίως οἱ ἐν ταῖς
Μοναχίς πρέπει νὰ προσεύχωνται εἰς τὸν Θεόν,
εἰσὶ δὲ τέσσαρες ἐν τῇ πρώτῃ εὐλογοῦμεν τὸν
Θεὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔργου ἡμῶν ἢ τρίτῃ ἀναγι-
νώσκεται εἰς ἀνάμνησιν τῆς καθήδου τοῦ ἁγ.
Πνεύματος, ἡ δὲ σ' καὶ ὁ' εἰς ἀνάμνησιν τοῦ
σταυρικοῦ θανάτου, καὶ τοῦ ἀπὸ ὄρας ἕκτης μέ-
χρι ὠρας ἑνάτης συμβάντος ζαφεροῦ σκότους.

Πᾶσαι αἱ ἐκ τῆς II. Διαθήκης περικοπαι ἀ-
ναφέρουσι τὰς πρὸ χιλιῶν ἐτῶν περὶ τῆς γεν-
νήσεως τοῦ Χριστοῦ βῆθειαις προφητείας, αἱ δὲ
τῆς N. Διαθήκης ἀφηγοῦνται, πῶς λεπτομερῶς
αὐταὶ ἐξεπληρώθησαν. Ἐν ἐκάστῃ ὡρα ἀναγι-
νώσκονται τρεῖς ψαλμοὶ, δύο τροπάρια ψάλλον-
ται, τρία ἰδιόμελα, ἀναγιγνώσκεται μία προφη-
τεία, εἰς Ἀπόστολος, ἐν Εὐαγγέλιον, ἐν καν-
τάκιον καὶ δύο εὐχαί.

Τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ ἀναγνώσει τῶν προ-
φητειῶν κατέχει ἡ μικρὰ περικοπὴ τοῦ Mi-
χαίου ε. 2—4. ἐν ἡ πρὸ 700 ἐτῶν ἐν πνεύ-
ματι ὁρᾷ ὁ προφήτης οὐ μόνον τὸν μέλλοντα
Ἐνδοξὸν Ἀρχοντα τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸν ἕως
ἄκρων γῆς μεγαλυνησόμενον Ποιμένα, ἀλλὰ
προλέγει βῆταις καὶ τὴν χώραν καὶ τὸν τόπον
τῆς γεννήσεως τούτου «Καὶ σὺ Βηθλέεμ, οἶκος
τοῦ Ἐφραθᾶ, ὀλιγοστὸς εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιᾷσιν
Ἰούδα, ἐκ σοῦ μὲν ἐξελεύσεται Ἰησοῦς, τοῦ
εἶναι εἰς Ἀρχοντα ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ αἱ ἐξο-
δοὶ αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος» —
Καὶ σὺ Βηθλέεμ εἶσαι τόσοσ μικρὰ, ὡστε οὔτε
χιλιοὶ πολῖται δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ
σοῦ ὅπως ἀποτελέσωσι μίαν χιλιᾶδα (ἐπειδὴ ὁ
Ἰουδαϊκὸς λαὸς ἦτο διηρημένος εἰς χιλιᾶδας,
καὶ ἐκάστη χιλιάς εἶγεν ἴδιον ἡγεμόνα) καὶ ὁ-
μως ἀπὸ σοῦ θέλει ἐξέλθει ὁ μέγας Ἀρχων τοῦ
Ἰσραὴλ, οὗτινος ἡ ὑπαρξὶς ὑπάρχει ἤδη ἐξ
αἰῶνος.

Ἱμνολογία. Ὁ ἑλληνικὸς νοῦς φύσει ποιη-
τικὸς ὢν, εὐρὼν δὲ καὶ θέμα, ἐν ᾧ τὸ ὕψιστον
θαῦμα μετὰ ποικίλων ἐξοχικῶν ἀντικειμένων
καὶ περιστάσεων ποιητικῶν συνδέεται, οὐα ἡ ἐν
νυκτὶ γέννησις, ἡ ἔρημος, ἡ φάτινη, οἱ ἄγγελοι,
ὁ ὕμνος, οἱ ποιμένες, τὰ ποιμνία, οἱ μάγοι, τὰ
δῶρα, ὁ ἀσπὴρ, τὸ σπήλαιον, κτλ. προστεθεῖσθω
δὲ καὶ ἡ ζῶλη τοῦ Ἰωσήφ ἐπὶ τοῖς συμβαίνου-
σιν, ἀπετέλεσε τι ὕψηλόν καὶ ὠραῖον τῷ ὄντι,
ὡς δεικνύουσιν οἱ λαμπροὶ καὶ ἔξοχοι ὕμνοι
ἀμμήτου καλλονῆς, οὗς οἱ ὕμνογράφοι τῆς
Ἐκκλησίας τῇ ἑορτῇ ταύτῃ ἐπέλεξαν. (Δαμα-
σκηνός, Κοσμᾶς, Γερμανός, Ἀνατόλιος)

1. Βηθλέεμ ἐρμηνεύεται οἶκος ἔρτου.
2. Ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Βηθλέεμ, ὅπως τίθηναι ὁ
προφήτης, ὅπως διακρίνη ταύτην ἐτέρας Βηθλέεμ ἐν γῇ
Ζαβουλῶν. II Βηθλέεμ δὲ ἐν ἡ γεννήθη ὁ I. X. καλεῖ-
ται καὶ πόλις Δαβὶδ (Λουκ. 6. 4.) εἶδει ἐν αὐτῇ ἔγεν-
νήθη ὁ Δαβὶδ, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἰεσσαὶ καὶ οἱ πρόγονοι
αὐτοῦ

Ἡ Κασσιανὴ δὲ, ἣτις καὶ τὸ περίφημον δο-
ξαστικὸν τῆς μεγάλης τρίτης συνέγραψεν, αὕτη
καὶ ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ λαμπρῶς τὸ γυναικεῖον
φύλον ἀνεπροσώπευσε, πλέξασα τὸ ὠραῖον δο-
ξαστικὸν τοῦ Ἐσπερινοῦ διακρινόμενον διὰ τὰς
ἐν αὐτῷ ἱστορικὰς γνώσεις, καὶ τὰς ὠραίας
αὐτοῦ ἀντιθέσεις: «Αὐγούστου μοναρχήσαντος
ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ πολυαρχία τῶν ἀνθρώπων ἐ-
παύσατο καὶ οὐ ἐνανθρωπήσαντος ἐκ τῆς Ἀ-
γνῆς, ἡ πολυθεῖα τῶν Εἰδώλων κατήργηται.
Ἰπὸ μίαν βασιλείαν ἐγκόσμιον αἱ πόλεις γε-
γένηται, καὶ εἰς μίαν Δεσποτεῖαν Θεότητος
τὰ Ἔθνη ἐπίπευσαν. Ἀπεγράφησαν οἱ λαοὶ
τῷ δόγματι τοῦ Καίσαρος, ἐπεγράφησαν οἱ πι-
στοὶ ὀνόματι φρόνητος, Σοῦ τοῦ ἐνανθρωπή-
σαντος Θεοῦ ἡμῶν. Μέγα Σοῦ τὸ ἔλεος δόξα
Σοῦ.»

Ἡθεοδότης.—Ἡ 26 Δεκεμβρίου εἶναι ἀ-
φιερωμένη εἰς τὴν τῆς Θεοτόκου, ἡ δὲ 27 εἰς
τιμὴν τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου, διότι ὁ
θάνατος αὐτοῦ θεωρεῖται γέννησις διὰ τὴν πέ-
ραν τοῦ τάφου ζῆν, δι' ἣ καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ θανά-
του τῶν μαρτύρων καλεῖται ἡμέρα γενέθλιος.

Ἡ δυτικὴ Ἐκκλησία τὴν μὲν 26 Δεκεμ-
βρίου εὐχαρίζει τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγ. Στεφάνου,
τῇ δὲ 27 τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ὡς τοῦ
κατ' ἐξοχὴν συγγραφέως τοῦ ἐναρκωθέντος
Λόγου.

Γ. ΛΑΜΗΑΚΗΣ, δ. φ.

Ἐν παρελθόντι φῶλ προαναγγελλομένη τὴν εἰς ἐν
τεθῶ: ἔκδοσιν τῶν χριστιανῶν μύθων, ὅσους ὁ ἐκ τῶν
συναξατικῶν ἡμῶν κ. II φέριμος κατὰ καιροῦς ἐν
διαφόροις φύλλοις ἔχει δημοσιεύσει, μετὰ καὶ τινῶν ἄλ-
λων αὐτοῦ ἀνεκδότων βιβλίων τοῦτο, καλλιτεχνι-
κῶς τετυπωμένον, ἐκδίδει τὰς ἡμέρας ταύτας. Ἐξ αὐ-
τοῦ δὲ παραλαβόντες, εὐχόμεθα παραχωρήσει τοῦ συγ-
γραφέως, δημοσιεύσωμεν μετὰ τὴν ἐπόμενον μῦθον, ἐν
ᾧ, ὡς καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐπιλήξεσιν ἡ χάρις καὶ ἡ ἀ-
φίλεια τοῦ ὕψους πρὸς τὴν γῆν τοῦ συγγραφέως.

ΖΩΨΣ ΚΑΙ ΠΗΘΚΟΣ

Λέγουσιν ὅτι ὅτε πρῶτον εἰς γαῖρὰ τοῦ πᾶς Θεῶς
ἔλαβεν ὁ Ζεὺς τοῦ κόσμου βασιλικὴν ἡμίαν,
προσεκάλεσε πᾶν ζῷον ἐλθεῖν εἰς τὴν εἴπη
εἰ φρονεῖ περὶ τοῦ κόσμου, ἂν τίποτε τοῦ λείπῃ,
τὰ δὲ ζῷα, μὲ δὲν
προσερχόμενα, ἐξόμνουν τοῦτὸς τὴν συμμετρίαν.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἦλθε καὶ ἰθὺς θρωπίσκος,
καὶ τὸν ὀρόνον προσεμνήσασα διό: ἐθαφακίαις,
ἤτοι μετ' τὴν συνήθη χάρι καὶ πανήριον
πρὸς τὸν Δία νὰ ἐκθέρη καὶ γνώμη τὴν ἴδιαν
Μεταξὺ πολλῶν γῆν
εἶπε τελευταῖον καὶ ταῦτα μετὰ φασμῶν μυρτίων.

1. Σημειώσεως ἄξιον ἐστὶν ἐν τῇ δυτικῇ Ἐκκλη-
σίᾳ ἕκαστος ἱερεὺς κατὰ τὴν ἐν τῶν Χριστουγέννων
ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ αὐτὸς ἡκουρήσει τρεῖς: ὁ δὲ
II ἴπας κατ' ἀρχαίον ἔθος εὐλόγος καὶ πῶλον, ἅτινα
ἀποστέλλει ὁ θρόνος: ὅν εὐδοκίαν φιλικῶν του οἴκου.

«Πῶσκα, Ζεὺ πάτερ, ὅτι εἰς τὸν κόσμον σου μεγάλη
ἀταξία βασιλεύει καὶ ἂς λέγωσιν οἱ ἄλλοι:
ὅ τι θείλου' ἡ ἰσότης λείπει καὶ ἡ συμμετρία
Τούτο εἶπε ἡ μέγιστη πρὸς τὸν κόσμον ἀδικία.
Ἔλεος, ἅπαντα τὰ ὄντα
ἔπειτα νὰ εἶς ἕτα μὲ τὰ μετ' αὐτῶν συζῶντα.

«— Ἔγεις δίκαιον τῷ ὄντι, ἀπεκρίθη ὁ Κρονίδης,
καὶ ὄρθως τὴν ἀταξίαν εἰς τὸν κόσμον ἀποθίδεις.
Γενική λοιπὸν ἰσότης: ὅσα ἐν τῷ κόσμῳ ζῶσι,
πάντα μετὰ σοῦ εἰς συνίπας θεὰ μεταμορφωθῶσιν.
Ἐχαρακτηρίσθαι εἶσαι;
Ἐκτελεροῦται ἡ ἐσχὴ σου, πλέον μὴ παραπονήσαι.

«— Ὅχι: δὰ! εἶπεν ἕκείνος καὶ ἐπήδησ' ἐν τῷ μέσῳ.
Μεταμορφῶσιν ἐξήτηον ὅχι διὰ νὰ ἐκπέσω!
— Λοιπὸν ἔσται ἀπεκρίθη ὁ Θεός, τὰ τόσα τόσα
τῶν μυρμηκῶν καὶ κινώπων τάρματα, κ' ἐν γένει ὅσα
εἰς τὴν γῆν ἐπάνω ζῶσιν,
εἰς ἐλέφαντας μεγάλους θεὰ μεταμορφωθῶσι.»

Παρθένος ὁ λόγος οὗτος τοῦ Διὸς ἐξεπληρώθη
κ' ἡ γῆ ὅλη ἐκ σωμάτων τεραστίων ἐπληρώθη,
ὡστε πλέον δὲν ἐξήκει ὁλ' ἡ ἐπιφανεία τῆς
νὰ χωρεῖν καὶ νὰ ὀρέψη τὰ γενώδη τέρατά τῆς.
Καὶ ὁ φίλος μας ὁποῖον
γνώμην εἶχεν εἰς ἐκείνην τὴν τῶν πάντων συμμετρίαν;

«ὦ! ἕκείνος, μὴ φοβῆται... ὄλος μεταμορφωμένος
εἰς ἐλέφαντα μέγαν, κατασκευασμένον,
συγκοσμούμενος ἀπύστωι: μεταξὺ χονδρῶν γετόνων
καὶ ἀδυνατῶν ὁ τάλας ἐν νὰ κάμη βῆμα μόνον,
Ἐκλείει καὶ ἐνθουμέτο
τὰ μικρὰ πηδήματα τοῦ εἰς τὰ δίσχη ὅτε ἦτο.

ἢ ἔκραξε: «Θεέ, ὡς πότε ὁ λαὸς ἀδύος ὁ γίγας
φοβερὰ θὰ με πιέζη! σῶσόν με, Θεέ, ὀλίγας
ναί, ὀλίγας στιγμὰς μόνον μόλις μόλις θὰ ἀυθίξω!
δός μοι τόπον νὰ βοσκῆσω καὶ διάστημα νὰ τρέξω!»
Ὁ μωρὸς μετεμελήθη
Ὅ δὲ Ζεὺς εἰς τοὺς κλαυθμούς του μειδιῶν τῷ ἀπεκρίθη:

«Ἄγ, ἔλεψα μου, εἰ τόπον καὶ διάστημα γυρεύεις;
κ' ἡ ἰσότης τί θὰ γείνη, τὴν ὁποῖαν σὺ λατρεύεις;
κ' ἔπειτα ὡς ὄλοι ζῶσιν, οὕτως πως καὶ σὺ θὰ ζήσῃ.
Ὅ ἂν ἦτο, ὦ Ζεὺ πάτερ, δυνατόν νὰ μου χάρισης
τὴν προχρυσήν μορφήν μου,
μετ' αὐτῆς καὶ τὴν προτέραν τρισυδαίμονα ζωὴν μου!

«— Ἄγ, ἔλεψα μου, μέγαν δὲν ὠρέγασο νὰ γείνης;
Ἐγενες; τί τὴν προτέραν τάχα θέσιν σου προκρίνεις;
Εἶδες ὅτ' ἡ ἀνισότης συγκρατεῖ τὰ πάντα; εἶδες
Εἶδες πῶς τὰ οὐεῖρά σου ἦσαν μάταια ἑλιπίδες;
Ἄθεε πάλιν τὴν μορφήν σου,
μετ' αὐτῆς καὶ τὴν προτέραν τρισυδαίμονα ζωὴν σου.»
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ I. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ἰατρός M* ἔχει ὀρισμένον τίμημα δι' ἐ-
κάστην ἱατρικὴν συμβουλὴν διδομένην κατ' οἴ-
κον δέκα φράγκα.

Πρὸ τινος εὐποροῦς τις παντοπώλης, ἀφού πρῶ-
τον τοῦ ἐξήτησεν ἱατρικὴν συμβουλὴν διαρκέ-
σασαν ἡμίσειαν ὥραν, λαμβάνει τὴν συνταγὴν ἣν
τῷ ἔγραψεν ὁ ἰατρός καὶ ἀποπέμπει εἰς τὴν φ-
κρὰν τῆς τραπέζης ἐν πεντόφραγκον μόνον. Ὁ
ἰατρός βλέπει αὐτὸ, καὶ διὰ κινήματος δῆθεν

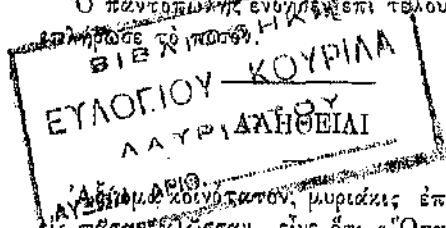
ἀκουσίου τὸ βίπτει κατὰ γῆς. Ὁ πελάτης κώπται, τὸ ἀνλαμβάνει καὶ τὸ ἀποθέτει πάλιν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἀκόμη ἄλλα ἓνα εἶνε χάμω, λέγει ὁ ἰατρός.

— Ὅχι, δὲν εἶνε ἄλλο, ἐξοχώτατε, ἀπαντᾷ ὁ ἀσθενής.

— Ναι, ναί! δύο πρέπει νὰ εἶνε, λέγει ὁ ἰατρός, καὶ ἐδῶ δὲν ὑπάρχει παρά μόνον ἓν ψάξετε ἀκόμη.

Ὁ παντοπώλης ἐνόησε ἐπὶ τούτους καὶ συνήγαγε τὸ ποσόν.

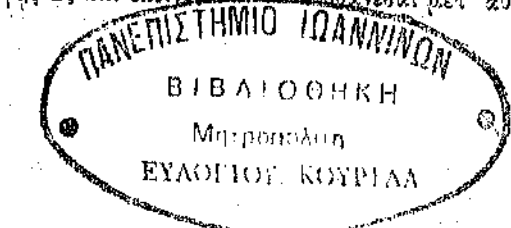

Ἐπειδὴ δὲ κοινὸν πατὸν, μυριάκις ἐπαναληφθὲν εἰς τὴν γλάσσαν, εἶνε ὅτι «Ὅταν τις δυστυχῆσῃ, ἐγκαταλείπεται ὑπὸ τῶν φίλων του».

Οἱ φίλοι, οἱ ἐγκαταλείποντες δυστυχῶντα φίλον, θὰ τῷ ἐπροξένουν τὸ ἥμισυ μόνον τοῦ κακοῦ, τὸ ὅποτον προξενούσιν αὐτῷ, ἐὰν περιωρίζοντο ἀπλῶς νὰ τὸν ἐγκαταλείψωσιν, ἢ ἐὰν εἰλικρινῶς ὁμολόγησιν ὅτι τὸν ἐγκαταλείπουσι, διότι εἶνε δυστυχής· ἀλλὰ τοιαύτη ὁμολογία θὰ κατήσχυεν αὐτοῦς, καὶ τούτου ἕνεκα ἐπινοοῦσι διάφορους αἰτίαι, ἃς προβάλλουσιν ὡς ἀφορμὴν τῆς διαγωγῆς των.

Ἐγὼ νομίζω ὅτι διὰ πάντα ἀμερόληπτον κριτὴν ὁ λέγων καθαρά: «Ἐγκαταλείπω τὸν φίλον μου διότι ἐδυστύχησα», δὲν δύναται μὲν νὰ εἶνε πρότυπον σταθεροῦ φίλου, οὔτε βεβαίως ἐφάμιλλος πρὸς τὸν Δάμωνα καὶ Φιντίαν, ἀλλὰ θὰ ἦτο ὅμως ἐκατοντάκις ὀλιγώτερον κακοῦ καὶ ὀλιγώτερον ἐξιόμημπτος παρὰ ἐὰν ἔλεγεν: «Ἐγκαταλείπω τὸν φίλον μου, διότι εἶνε ἐνοχός»· καὶ ὅμως εἰς τὴν δευτέραν περίστασιν ἡ φαινομένη αὐτῆ ἀυστηρότης του περιβάλλει αὐτὸν ἡθὺς τι σεμνὸν εἰς τὰ ὅμματα τοῦ κοινοῦ.

Ὁ καθὼς πρέπει νὰ ἐκλέγῃ τὸν φίλον του μεταξὺ τῶν ἐντίμων ἀνδρῶν, τῶν γενναίων πνευμάτων τῆς φιλίας δ' ἀπαξ συναφθείσης, οἱ φίλοι καθίστανται ἀλληλέγγυοι. Ἐκάτερος δέον νὰ παρακωλύῃ τὸν ἕτερον ὅσον δύναται τοῦ νὰ ἐξοκέλῃ εἰς ἀνοήτους ἢ ἐγκληματικὰς πράξεις· ἀλλ' ἐὰν διαπραξῇ τοιαύτην τινὰ, οὐδαμῶς εἶνε πρέπον νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ. Οὐδεὶς βεβαίως ἐστοχάζεθ' νὰ ἐγκαταλείψῃ ἑαυτὸν δι' αἰκνδήποτε αὐτοῦ πράξιν, διότι καὶ μωρὸν εἶνε καὶ φυσικῶς ἀδύνατον. Οὕτω διὰ τινὰς ἀνθρώπους εἶνε ἠθικῶς ἀδύνατον ὅσον καὶ φυσικῶς νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν φίλον των. Ἐὰν ὁ φίλος σου περιέπεσεν εἰς ἐγκλημα, τὸ μόνον ὑπερ ὀφείλεις νὰ πράξῃς εἶνε νὰ ὑποφέρῃς ὡς καὶ ἐκεῖνος καὶ νὰ ἀπαλλάγῃσαι μετ' αὐ-

τοῦ συνειδότος τύφους, ἢ μάλιστα καὶ νὰ τὰς ἀποκρύπτῃς ἵσως ἀπ' αὐτοῦ.

Συνοψίζοντες λέγομεν ὅτι εἰς τὰς πλείστας φιλίας δὲν πρέπει νὰ ἀπαντῶμεν παρά τῶν φίλων νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλείπωσι δυστυχῶντας — θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς εἰ ἐζητούμεν παρά τῶν χειλιδόνων νὰ μὴ φείγῃσι τὴν χώραν μας ὅταν τὸ πρῶτον ψύχος φανεύσῃ τὰ ἔντομα ἐξ ὧν ἐτρέφοντο — ἀλλὰ νὰ παρακαλοῦμεν αὐτοῦς νὰ μὴ μᾶς ἀποδίδωσι σφάλματα καὶ ἐγκλήματα, ὧν δὲν εἴμεθα ἕνοχοι, καὶ νὰ μᾶς ἐγκαταλείπωσιν εἰς τὸν βόθρον ἐν ᾧ ἀνεσέσωμεν, χωρὶς νὰ μᾶς δίδωσιν ἀναχωροῦντες καὶ ἐν κατὰ κεφαλῆς λάκτισμα. (Alphonse Karr).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἀπίστευτοι εἰσὶν αἱ πρόδοσις αἱ ἐπιτελεσθεῖσαι ἐν ταῖς Ἰνωμέναις Πολιτείαις κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετηρίδα. Κατὰ τι βιβλίον περὶ τῶν προόδων τοῦ ἔθνους τοῦ Ἄγγλου Μύλχαλ, τὴ ἐμπόριον ἀταπλασίστη ἐν τῷ διαστήματι ταύτῳ ὀλιγαρχοῦ ἀξία εἶνε ἡ διανοητικὴ ἐλαστικότητα ὧν αὐτῶν ἐμπόρων, ὧν τὰ ἐργαστάσια ἀλλήσασαι προῖόντα κατὰ τοὺς καιροῦς. Ἐργασάσθη λ. γ., κατασκευάσαν ἑκατομμύρια ὑφασμάτων, ἔστρεψε τὴν ἐνέργειάν του εἰς κατασκευὴν μηχανημάτων, ἀπ' αὐ ἐκκυρῆν ἡ ζήσις τοῦ προτέρου εἶδους. Ἐτερον ἐργαστάσιον ὑποδημάτων ἐκάθη ἡμέρα τετάρτη· τῇ ἐπαύριον ὁ κύριος αὐτοῦ παρήγγειλε νέας μηχανὰς, τῇ δὲ παρασκευῇ παρέδωκεν ἐντὸς 24 ὥρῶν 2,400 ὑποδημάτων. ὡς ἐπαύριον πρὸ τῆς πυρκαϊᾶς. Ἐτερον ἐργαστάσιον κατασκευάζει τασάτα ζεύγη ὑποδημάτων, ὅσα οἱ τριακοντακίλιοι ὑποδηματοποιοὶ ἐν Παρισίαις. Ἡ κἀταστάσις τοῦ βέλγεως ἐπλεόνασε τασούτων, ὡς, ὅπου πρὸ 38 ἐτῶν ἦσαν νημαί, ἀκμάζουσάντων αἱ μέγισταί των βιομηχανικῶν πόλεων. Οἱ φόροι εἶνε μεγάλοι, διότι οἱ πολῖται ἐβουλόθησαν νὰ ἐξοφλήσωσιν ἐν μιᾷ γενεᾷ τὸ ἐκ τοῦ φυλίου πολέμου χρέος. Ἀπὸ 30 ἐτῶν ὀλιγότερος τῆς χώρας ἐτετραπλασιάσθη.

Ἡ ἀπὸ τοῦ 185 ἀύξησης τῆς περιουσίας ἐν ταῖς Ἰνωμέναις Πολιτείαις θὰ ἦρκει πρὸς ἀγορὰν ὅλου τοῦ γερμανικοῦ Κράτους μετὰ τῶν ἀγρῶν, τῶν πόλεων, τῶν τραπέζων καὶ τῶν ἐργαστασίων. Βιομηχανία καὶ πληθυσμὸς αὐξάνονται αὐτῶν ἢ ἐν Βιρμαρῇ. «Καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος ἐπιβλέπει αὐξανόμεν τὴν περιουσίαν τῶν Βορειοαμερικανῶν κατὰ 500,000 λιρών, ἢτοι κατὰ τὸ τρίτημόριον τῆς καθ' ἡμέραν αὐξήσεως τῆς περιουσίας ἐλ' τῆς ἀνθρωπότητος».